

i Kraft, alene skal være tilladt at holde Hunde, nemlig at de enten bindes eller forsynes med forsvarende Mundkurve; det 3die i Pl. 1815 § 1 opstillede Alternativ, at Hundene tages under saadant Opsyn, at de ikke kunne omvænke paa Trapper og Gange eller i Gaarde og paa Gader, har man her udeladt som formeentlig aldeles ubetryggende. Hvad Mundkurvenes Besskaffenhed angaaer, har man meent, at det rettest burde overlades Dyrrigheden at bestemme, hvorledes de skulle være indrette, for at kunne kaldes forsvarende. Man har dernæst antaget, at naar Sygdommen har naaet en større Udbredelse, bør det, naar en tilstrækkelig Betryggelse skal opnaaes, kunne paabydes, at alle Hunde holdes bundne, saa at enhver løsgaaende Hund uden Videre kan optages og dræbes. — Mulcten i Overtrædelsesselskabet har man ansat til 2—20 Rd.; da der kan forekomme Tilfælde, i hvilke det maa erkjendes, at Eieren kun har en yderst ringe Skyld, bør Minimum formeentlig ikke sættes høiere, end her anført.

ad c. For at lette Tilsynet foreskrives det her, at der overalt, navnlig ogsaa paa Landet, skal, naar og saalænge Loven er sat i Kraft, gjøres Anmeldelse om og holdes Fortegnelse over alle Hunde i Districtet, uden Undtagelse, og disse være forsynede med et Tegn, for hvilket en vis Betaling bliver at erlægge. Gjennemførelsen af denne Foranstaltning for Landets Bedkommende vil formeentlig passende kunne overdrages Sognekogden, hvis Interesse for Sagen vilde anspores, naar man lader ham oppebære Betalingen for Tegnene, hvilken man imidlertid, med særdeles Hensyn til, at der paa Landet ere mange Ubemidlede, for hvem det er en Nødvendighed at holde Hunde, ikke har troet at burde sætte høiere end til 48 St. Enhver Hund, som antræffes inden Districtets Grændser uden saadant Tegn, vil da være at optage og dræbe, saafremt Eieren ikke inden en vis kort Frist udløser den ved foruden Betalingen for Tegnet samt de paaløbne Omkostninger at erlægge en Mulct af 2 Rd. til Sognets Fattigkasse. Forsaavidt en saadan Mulct herefter ogsaa kan blive at erlægge af

Beboere udenfor Districtet, skal man bemærke, at det, som Erfaringen har vist, netop især er fremmede Hunde, der paa ethvert Sted have voldt de største Ulemper, eftersom det ligger i Sygdommens Natur, at Hundene streife om, og den heromhandlede Bestemmelse vil saaledes være et Hovedmiddel til at forebygge disse Ulemper, uden at der formeentlig heri ligger nogen Ubillighed mod de fremmede Hundes Eiere, hvis Sag det maa være at have Opsyn med deres Hunde, naar Loven, — hvad der ikke kan antages at ville blive dem ubekjendt, — sættes i Kraft i det tilgrændsende District.

ad d. Bestemmelsen i Pl. 1815 § 2 om, at ethvert Hundebid skal anmeldes, er ikke optagen i Udkastet, da en saadan Forskrift dog ikke lader sig overholde. Derimod har man anseet det for nødvendigt at paabyde, at enhver Hund, som maa antages at være angreben af Sygdommen, strax skal dræbes. Det kunde vel i og for sig være ønskeligt, om Dyrslægen kunde faae Leilighed til forinden at iagttage Sygdommen, men dette er paa Landet ofte forbundet med praktiske Vanskeligheder, og Hovedsagen er dog, at Hundene bliver dræbt. Ikkun har man meent, at det kunde indrømmes Eieren, som let kan være i Tvivl om, hvorvidt Hundegalskab er tilfede, og som sætter Priis paa at beholde Hundene, forinden at tilkalde en Dyrslæge, dog under Betingelse af, at dette skeer strax, og at Dyret imidlertid holdes omhyggeligt indespærret. Naar en Hund bliver bidt af en gal Hund, bør den formeentlig strax dræbes, medmindre den holdes ikke blot indespærret, men tillige lænket i 2 Maaneder som det Tidrum, efter hvis Forløb man, efter de gjorte Erfaringer, først kan være nogenlunde sikker paa, at Sygdommen ikke ligger skjult hos Dyret. Maximum af Mulcten for Overtrædelse af disse Bestemmelser har man troet at burde nedsætte fra 50 til 30 Rd., hvortil man har beholdt Minimum 10 Rd.

For at man till enhver Tid kan have Kundskab om, hvorvidt Sygdommen har udbredt sig, bør ethvert Tilfælde af formodet Hundegalskab